

H. C. Andersen - Eventyr 111: Sneglen og Rosenhækken. (1862) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel pga. såkaldt konverterings-divergens; læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.	H. C. Andersen - Eventyr 111: Sneglen og rosenhækken (1862) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel pga. såkaldt konverterings-divergens; læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.
Rundt om Haven var et Gjerde af Nøddebuske, og udenfor var Mark og Eng med Køer og Faar, men midt i Haven stod en blomstrende Rosenhæk, under den sad en Snegl, den havde Meget i sig, den havde sig selv "Vent til min Tid kommer!" sagde den, "jeg skal udrette noget Mere, end at sætte Roser, end at bære Nødder, eller give Mælk, som Køer og Faar!" "Jeg venter grumme Meget af den!" sagde Rosenhækken. "Tør jeg spørge, naar kommer det?" "Jeg giver mig Tid!" sagde Sneglen. "De har nu saa megen Hastværk! det spænder ikke Forventningerne!" Næste Aar laae Sneglen omtrent paa samme Sted i Solskinnet under Rosentræet, der satte Knop og udfoldede Roser, altid friske, altid nye. Og Sneglen krøb halv frem, strakte ud Følehornene, og tog dem til sig igen. "Alt seer ud, som ifjor! der er ingen Fremgang skeet; Rosentræet bliver ved Roserne, videre kommer det ikke!" Sommeren gik, Efteraaret gik, Rosentræet havde stadigt Blomster og Knopper lige til Sneen faldt, Veiret blev raat og vaadt, Rosentræet bøiede sig mod Jorden, Sneglen krøb i Jorden. Nu begyndte et nyt Aar, og Roserne kom frem,	Rundt om haven var et gærde af nøddebuske, og udenfor var mark og eng med køer og får, men midt i haven stod en blomstrende rosenhæk, under den sad en snegl, den havde meget i sig, den havde sig selv. "Vent til min tid kommer!" sagde den, "jeg skal udrette noget mere, end at sætte roser, end at bære nødder, eller give mælk, som køer og får!" - "Jeg venter grumme meget af den!" sagde rosenhækken. "Tør jeg spørge, hvornår kommer det?" "Jeg giver mig tid!" sagde sneglen. "De har nu så meget hastværk – men det spænder ikke forventningerne!" Næste år lå sneglen omtrent på samme sted i solskinnet under rosentræet, der satte knop og udfoldede roser, altid friske, altid nye. Og sneglen krøb halvt frem, strakte ud følehornene, og tog dem til sig igen. "Alt ser ud, som i fjor! Der er ingen fremgang sket; rosentræet bliver ved roserne, videre kommer det ikke!" Sommeren gik, efteråret gik, rosentræet havde stadigt blomster og knopper lige til sneen faldt, vejret blev råt og vådt, rosentræet bøjede sig mod jorden, sneglen krøb i jorden. - Nu begyndte et nyt år, og roserne kom frem, og

og Sneglen kom frem.

"Nu er De en gammel Rosenstok!" sagde den. "De maa snart see at gaae ud. De har givet Verden Alt, hvad De har havt i Dem; om det betød Noget, er et Spørgsmaal, jeg ikke havde Tid at tænke over; men det er da tydeligt, De har ikke gjort det Mindste for Deres indre Udvikling, der var ellers kommet noget Andet frem af Dem. Kan De forsvare det? De gaaer nu snart op i bare Pind! Kan De forstaae, hvad jeg siger?"

"De forskrækker mig!" sagde Rosenhækken. "Det har jeg aldrig tænkt over!"

"Nei, De har nok aldrig givet Dem meget af med at tænke! har De nogensinde gjort rede for Dem selv, hvorfor De blomstrede, og hvorledes det gik til med at blomstre. Hvorledes og ikke anderledes!"

"Nei!" sagde Rosenhækken. "Jeg blomstrede i Glæde, for jeg kunde ikke andet. Solen var saa varm, Luften saa forfriskende, jeg drak den klare Dug, og den stærke Regn; jeg aandede, jeg levede! Der kom fra Jorden en Kraft op i mig, der kom en Kraft fra Oven, jeg fornåm en Lykke, altid ny, altid stor, og derfor maatte jeg altid blomstre; det var mit Liv, jeg kunde ikke andet!"

"De har ført et meget mageligt Liv!" sagde Sneglen.

"Tilvisse! Alt blev givet mig!" sagde Rosenhækken; "men Dem blev endnu Mere givet! De er een af disse tænkende, dybsindige Naturer, een af de høit begavede, der vil forbause Verden!"

"Det har jeg aldeles ikke isinde!" sagde Sneglen. "Verden kommer ikke mig ved! hvad har jeg med Verden at gjøre? jeg har Nok med mig selv og Nok i mig selv!"

"Men skulle vi ikke Alle her paa Jorden give vor bedste Deel til de Andre! bringe hvad vi kunne -! ja, jeg har kun givet Roser! - men De? De, som fik saa Meget, hvad gav De Verden? Hvad giver De den?"

"Hvad jeg gav? Hvad jeg giver? jeg spytter af den! den duer ikke! den kommer ikke mig ved. Sæt De Roser, De kan ikke drive det videre! lad Hasselbusken bære Nødder! lad Køer og Faar give Mælk; de have hver deres Publicum, jeg har mit i mig selv! jeg gaaer ind i mig selv, og

sneglen kom frem.

"Nu er De en gammel rosenstok!" sagde **sneglen**. "De må snart se at gå ud. De har givet verden alt, hvad De har haft i Dem; om det betød noget, er et spørgsmål, jeg ikke havde tid at tænke over; men det er da tydeligt, at De ikke har gjort det mindste for Deres indre udvikling, **ellers** var der kommet noget andet frem af Dem. Kan De forsvare det? De går nu snart op i bare pind! Kan De forstå, hvad jeg siger?"

.
"De forskrækker mig!" sagde rosenhækken. "Det har jeg aldrig tænkt over!"

"Nej, De har nok aldrig givet Dem meget af med at tænke! Har De nogensinde gjort rede for Dem selv, hvorfor De blomstrede, og hvorledes det gik til med at blomstre. Hvorledes **dette** og **hvorfor** ikke anderledes?"

"Nej!" sagde rosenhækken. "Jeg blomstrede i glæde, for jeg kunne ikke andet. Solen var så varm, luften så forfriskende, jeg drak den klare dug, og den stærke regn; jeg åndede, jeg levede! Der kom fra jorden en kraft op i mig, der kom en kraft fra oven, jeg fornåm en lykke, altid ny, altid stor, og derfor måtte jeg altid blomstre; det var mit liv, jeg kunne ikke andet!"

"De har ført et meget mageligt liv!" sagde sneglen.

"**Sandt nok!** Alt blev **jo** givet mig!" sagde rosenhækken; "men Dem blev endnu mere givet! De er en af disse tænkende, dybsindige naturer, en af de højt begavede, der vil forbavse verden!" "Det har jeg aldeles ikke i sinde!" sagde sneglen. "Verden kommer ikke mig ved! Hvad har jeg med verden at gøre? Jeg har nok **at gøre** mig selv og nok i mig selv!"

"Men skal vi ikke alle her på jorden give vor bedste del til de andre! Bringe hvad vi kan – **ja**, jeg har kun givet roser! – men De? De, som fik så meget, hvad gav De verden? Hvad giver De den?"

-
"Hvad jeg gav? Hvad jeg giver? Jeg spytter af den! Den dur ikke! Den kommer ikke mig ved. Sæt De roser, De kan ikke drive det videre! Lad hasselbusken bære nødder! Lad køer og får give mælk; de har hver deres publikum, jeg har mit i mig selv! Jeg går ind i mig selv, og der bliver

der bliver jeg. Verden kommer ikke mig ved!" Og saa gik Sneglen ind i sit Huus og kittede det til. "Det er saa sørgeligt!" sagde Rosentræet. "Jeg kan med bedste Villie ikke krybe ind, jeg maa altid springe ud, springe ud i Roser. Bladene falde af, de flyve hen i Vinden! dog een af Roserne saae jeg blive lagt i Huusmoderens Psalmebog, een af mine Roser fik Plads ved en ung, deilig Piges Bryst og een blev kysset af en Barnemund i livsalig Glæde. Det gjorde mig saa vel, det var en sand Velsignelse. Det er min Erindring, mit Liv!" Og Rosentræet blomstrede i Uskyldighed, og Sneglen dvaskede i sit Huus, Verden kom ikke ham ved. Og Aaringer gik. Sneglen var Jord i Jorden, Rosentræet var Jord i Jorden; ogsaa Erindringsrosen i Psalmebogen var veiret hen, - - men i Haven blomstrede nye Rosenhækker, i Haven voxte nye Snegle; de krøb ind i deres Huus, spyttede, - Verden kom ikke dem ved. Skal vi læse Historien om forfra igjen? - Den bliver ikke anderledes.	jeg. Verden kommer ikke mig ved!" Og så gik sneglen ind i sit hus og kittede det til. - "Det er så sørgeligt!" sagde rosentræet. "Jeg kan med bedste vilje ikke krybe ind, jeg må altid springe ud, springe ud i roser. Bladene falder af, de flyver hen i vinden! Dog en af roserne så jeg blive lagt i husmoderens salmebog, en af mine roser fik plads ved en ung, dejlig piges bryst og en blev kysset af en barnemund i livsalig glæde. Det gjorde mig så vel, det var en sand velsignelse. Det er min erindring, mit liv!" Og rosentræet blomstrede i uskyldighed, og sneglen dvaskede i sit hus, verden kom ikke ham ved. - Og årene gik. Sneglen var nu jord i jorden og rosentræet var jord i jorden; også erindringsrosen i salmebogen var visnet hen, – men i haven blomstrede nye rosenhække, i haven voksede nye snegle; de krøb ind i deres hus, spyttede, – verden kom ikke dem ved. Skal vi læse historien om forfra igen? – Den bliver ikke anderledes.
Originalteksten, bragt her mhp. sammenligning med ændringerne i 2019-versionen, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte 'digitale fejl' i disse ældre online-originaler. Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©